

под която сякаш няма нищо друго. В ръка държи миниатюрно куфарче.

— Пепа! И не поглеждаш даже! . . . Запознайте се, — мой добър приятел, госпожицата е балерина в „Мелодрамата“. Откъде така, Пепи? . . .

Пепа прави гримаса.

— От къпалнята. Цял ден се пе-екох... Пък сега бързам, че огладнях. . .

— Заповядайте, седнете, ако обичате, госпожице! С какво да ви нахраним? . . .

Пепа сяда, взема меланж с пирожка и пасти и яде с щастливо изражение. Сетне се навежда към приятелката си и шепне нещо, но очите ѝ дяволито се извиват към мъжа.

— Не, моето момиче, не мога — отговаря другата високо. — Нали знаеш колко са строги нашите? . . . Не мога да закъснявам вечер. . .

Слънцето е слязло вече зад паметника. Масичките постепенно се запълват. Всекидневният привечерен поток по булеварда се засилва. Пристигат компании, отстрана спират автомобили. Скоро тротоарът пред заведението заприличва на жива, шумяща леха от пъстри цветя.